

T. PÉ-RO-MI-AC

SỢI CHỈ BIẾN MẤT

KIM DỒNG

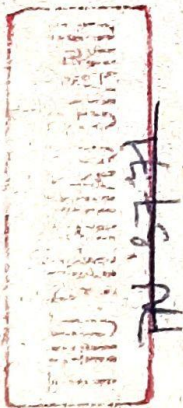
E. PE-RƠ-MI-ÁC

SỢI CHỈ BIỂN MẮT

Thủy Cảnh dịch

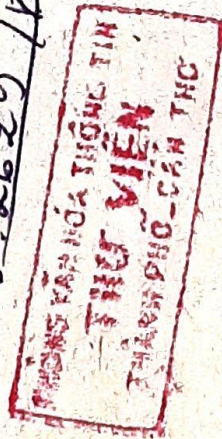
*Bìa và minh họa của Phạm Thị Ngọc Thanh
Vẽ dựa theo bản tiếng Nga*

TN: VL 600/90

74.61353/17

Đ. 2629/178

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG — HÀ NỘI 1980

**Nguyên bản tiếng Nga «Ипонастиле кумку» của
Nhà xuất bản «Маски» Mat-xcơ-va 1976**

Biên tập: THU HẰNG. Trình bày: ĐỨC LIỄN. Sửa bản in: NGỌC LOAN

In 40.200 cuốn tại Nhà máy in Tiến Bộ — Hà Nội. Khổ 16 × 24.

Số xuất bản: 44/KĐA Số in 541 In xong ngày 5 tháng 11 năm 1980.

Gửi lưu chiểu tháng 11 1980

SỢI CHỈ BIẾN MẤT

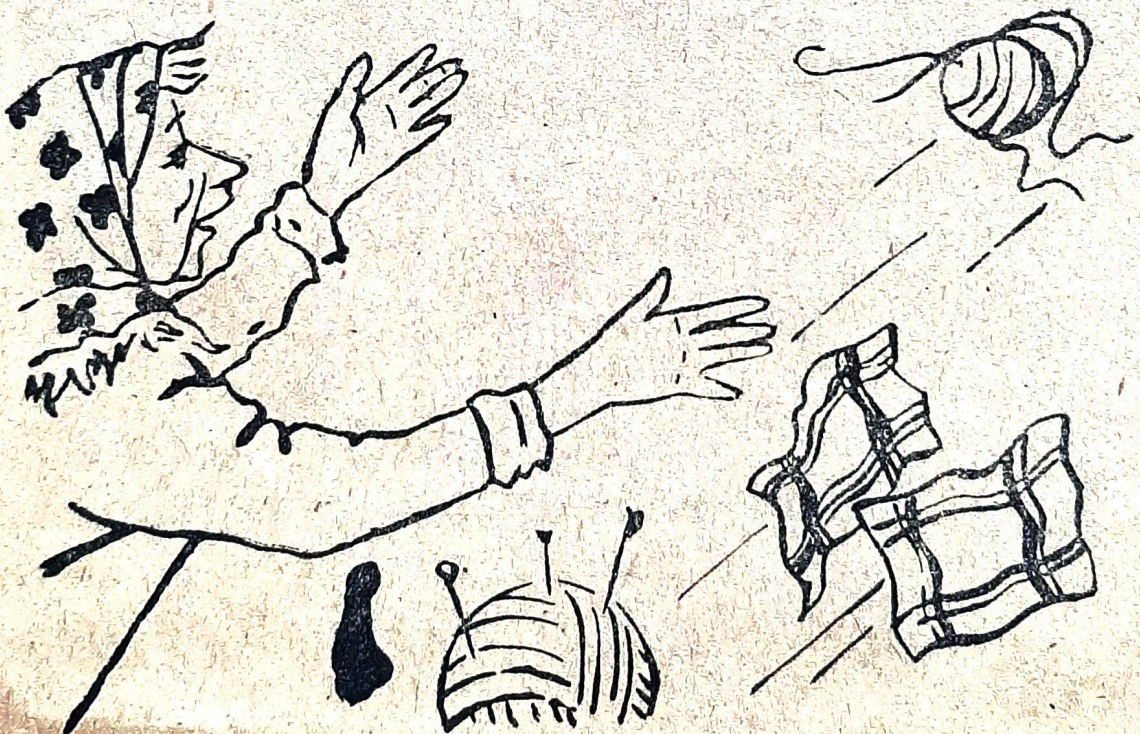
Ngày xưa có bà cụ lắm điều, lại thêm tính cầu thả. Một hôm bà đem quần áo ra khâu, nhưng các cuộn chỉ đã rơi tung cả rồi. Bà gỡ chỉ, nhưng tính hấp tấp của bà làm cho chúng càng rối thêm. Thế là bà kêu:

– Đồ chết tiệt, chỉ ới là chỉ, may cắt đi với tông môn may cho khuất mắt ta!

Thế là chỉ cùng các đồ dùng làm bằng sợi như quần, áo, chăn, màn... bỏ đi ngay. Các thứ làm bằng bông sợi trong nhà bà cụ hay cái bản này biến hết.

Bà cụ ngồi trần như nhộng một mình và kêu la thảm thiết:

– Cha mẹ ới, quần áo con đâu cả rồi?!

Bà chạy lại lấy tấm áo khoác may bằng da cừu che thân, nhưng tấm áo khoác da cừu cũng rời ra từng mảnh, vì chính nó cũng do chỉ khâu lại mà thành.

Bà chạy hết góc này đến xó nọ. Khắp nhà bông gối bay tứ tung. Vì cả áo gối cũng dệt bằng bông sợi mà. Trong nhà không còn áo, không còn tất, không còn chăn, không còn thảm. Những thứ làm bằng bông, sợi không còn gì hết.

Bà lấy mảnh bao cói trùm lên người và van xin chỉ tha lỗi: – Chỉ gai, chỉ len, chỉ sợi, chỉ tơ ời! Hãy tha lỗi cho bà già lắm điều, hấp tấp và lười biếng này. Hãy quay về với già đi.

Rồi bà cụ thở than thảm thiết đến nỗi những sợi chỉ từ ngàn xưa vốn im lặng cũng phải lên tiếng:

— Này, chỉ cần cụ kê ra được một nửa số thứ làm bằng bông sợi thì chúng tôi sẽ tha lỗi và quay lại với cụ ngay.

— Ôi, chỉ có thể thôi ư? — bà cụ sượng lắm, — chỉ cần nháy mắt là già kê hết thôi.

Bà bắt đầu kê. Bà kê được vài chục thứ thêu, may bằng bông, vải rồi tắc nghẹn.

Không phải ai bước nhanh là đã đi xa đâu, mà thường bị vấp ngã, hay dừng lại, nghỉ chân. Bà cố nhớ các thứ do bông, sợi dệt nên, đan thành. Ngày này qua ngày khác, mười phần bà chỉ nhớ một hai.

Lụa, nhung, thảm, vải hoa, dăng ten, chần, khăn trải bàn, khăn tay, khăn san, khăn quàng, băng buộc các loại...

Lại nghĩ, rồi bà cụ lại nhớ thêm: thắt lưng to, thắt lưng nhỏ, dây buộc giày, tạp dề, khăn trải gối, rèm tuyn, ren thêu màn, lưới, khăn vuông...

Tháng này trôi qua, tháng kia lại đến, nhưng họ nhà chỉ chưa quay về. Bà cụ kiệt sức quá rồi. Một ngày nọ bà cụ chỉ kê thêm được vài ba thứ nữa thôi.

Hàng xóm thương tình nhắc giúp cụ một ít.

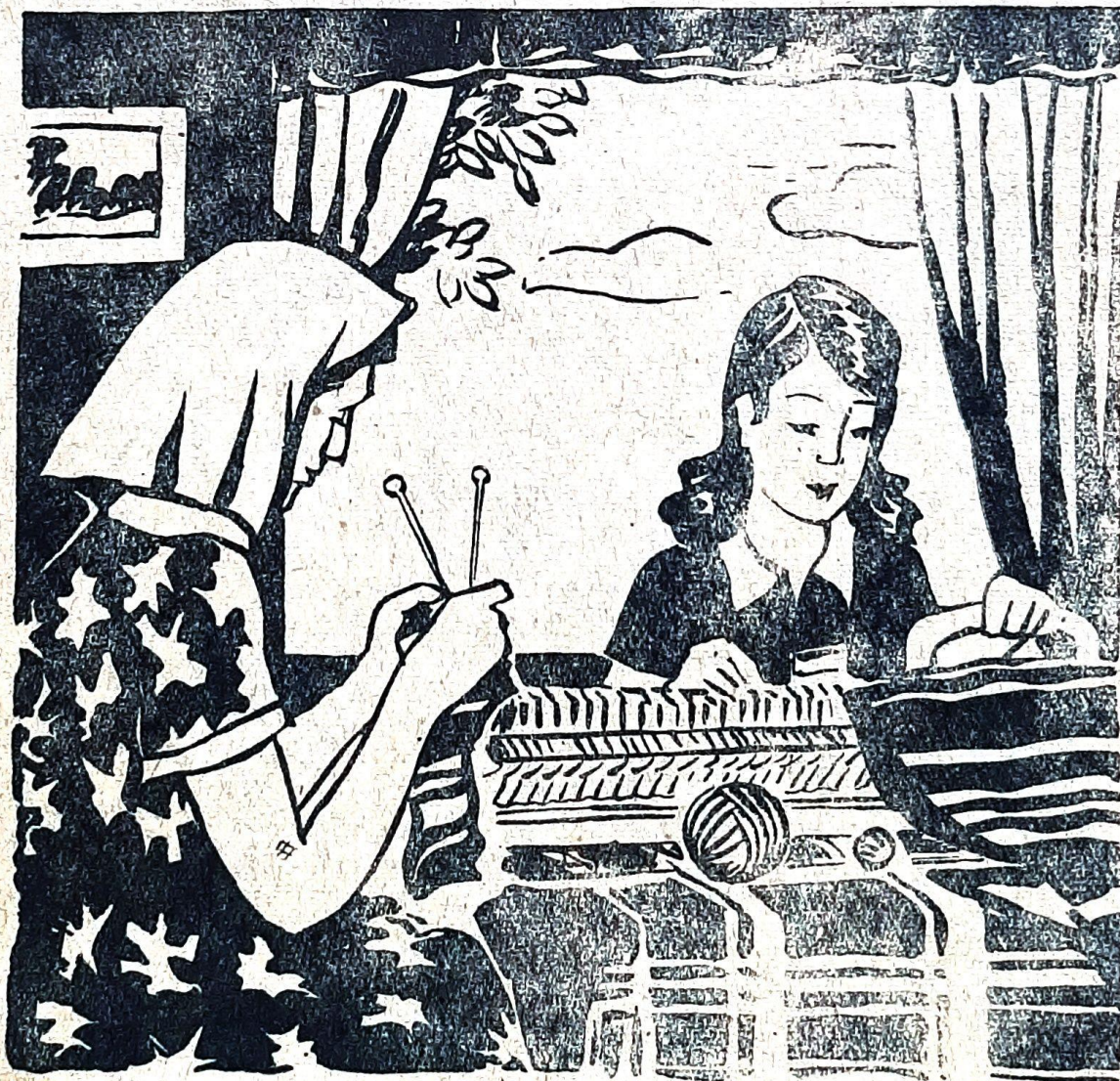
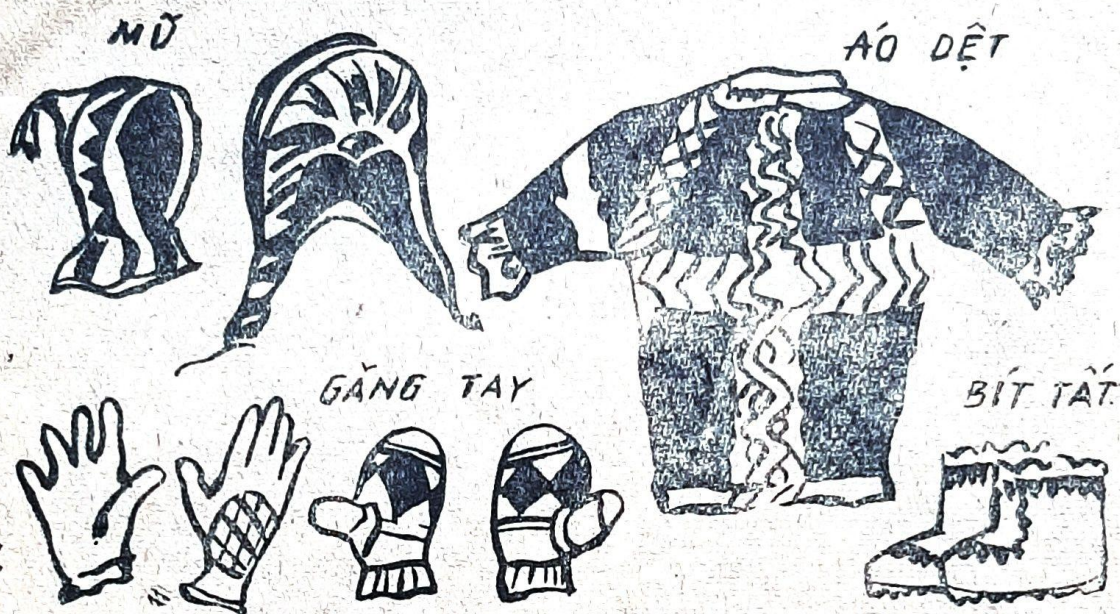
Loài quạ biết rất rõ các thứ hàng làm bằng bông, sợi, tỏ lòng thương hại lên tiếng nhắc thêm. Và các bạn hãy thương bà cụ một chút mà mách giùm! Biết đâu có thề kê ra hàng chục thứ khác nữa đấy.

Bây giờ bà cụ đã hiểu cả thế giới đều cần bông sợi; thiếu bông sợi tai hại biết dường nào rồi.

Sợi làm được những gì?

Sợi làm được những gì?

Sợi làm được những gì?

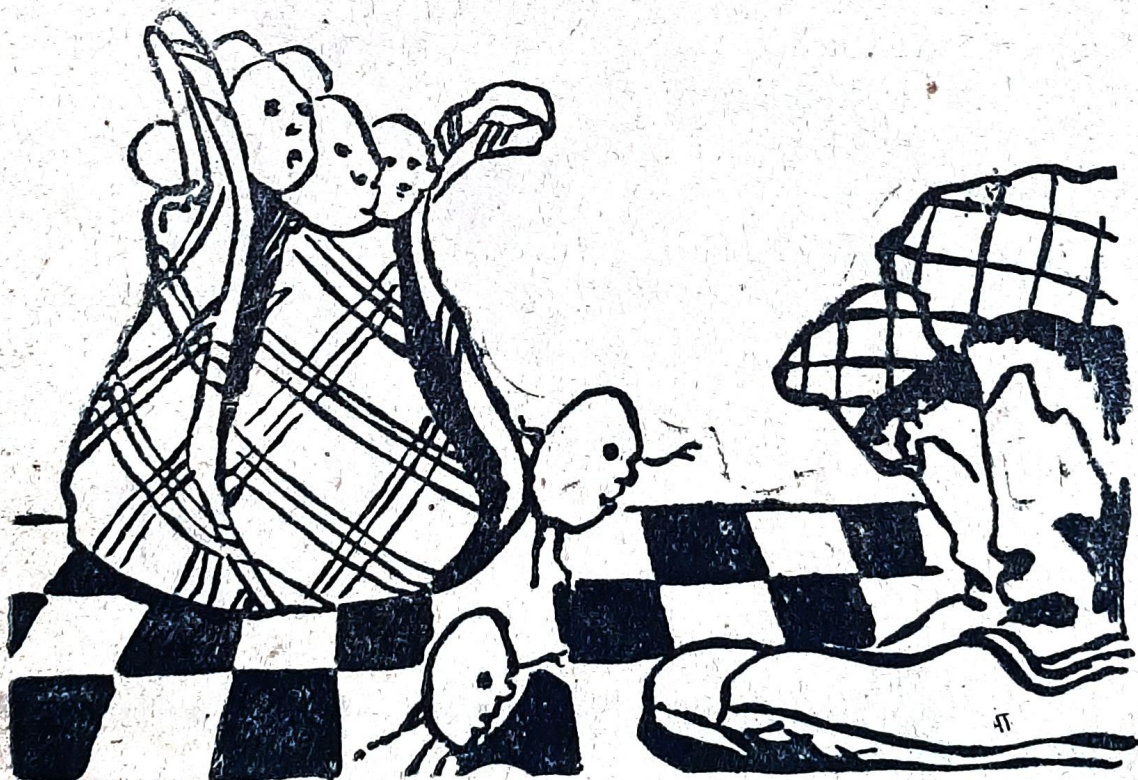

ĐÔI ỦNG XOÀNG

Ôi, các bạn không thể tưởng tượng được là tôi chẳng thích kể câu chuyện quá tồi tệ về hai chiếc ủng xoàng này tí nào. Chuyện xảy ra mới đây thôi, tại phòng ngoài của một căn hộ lớn gồm nhiều người tốt và việc tốt. Tôi cũng cảm thấy khó chịu khi sự việc lại xảy ra đúng tại phòng ngoài của tôi.

Chuyện bắt đầu từ những việc không đâu. Cô Lu-sa mua đây một túi khoai tây, đặt ngay dưới giá mặc áo ở phòng ngoài, rồi bỏ đi.

Khi cô Lu-sa vừa đặt túi khoai tây bên cạnh đôi ủng và bỏ đi rồi, mọi người đều nghe thấy tiếng chào rất niềm nở:

— Các em thân yêu, chào các em!

Các bạn có biết ai chào ai như vậy không?

Thôi, đừng suy nghĩ cho mệt óc, các bạn không bao giờ đoán ra đâu. Đó là những củ khoai tây mập mạp, hồng hào chào đôi ủng kép mới tinh đấy.

— Ôi các em thân yêu, các chị rất sung sướng được gặp các em ở đây! — những củ khoai tây tròn trĩnh reo lên riu rít. — Các em đẹp quá, các em óng ả quá!

Khinh khinh nhìn lên túi khoai tây, vênh váo với nước da bóng lộn của mình, đôi ủng đáp lại một cách thô bỉ:

— Thứ nhất, chúng tôi với các người không phải là chị em gì hết. Chúng tôi là kép và xi. Thứ hai, giữa chúng ta chỉ có hai chữ cái đầu tiên của tên gọi là chung mà thôi⁽¹⁾. Và thứ ba là, chúng tôi không thích nói chuyện với các người.

Đám khoai tây sừng sốt vì thái độ kiêu căng của đôi ủng và lặng thinh. Nhưng lúc đó cây gậy đã lên tiếng thay lời cho khoai tây.

Đây là cây gậy rất quý của nhà bác học. Cây gậy đã theo nhà bác học đi khắp đó đây, hiểu biết rất nhiều. Nó được may mắn cùng nhà bác học qua hết nơi này chốn khác, chứng kiến nhiều điều cực kỳ lý thú. Nó có đủ chuyện đề kê cho mọi người, nhưng bản tính ít nói. Chính vì vậy mà nhà bác học rất quý nó. Nó chưa bao giờ quấy rầy nhà bác học trong lúc nghiên cứu. Nhưng lần này không thể im lặng được nữa, nó lên tiếng mà chẳng nhìn ai cả.

— Có kẻ thật là ngu dốt! Vừa mới lọt vào phòng ngoài của một căn hộ ở thủ đô mà đã lên mặt với họ hàng nhà mình.

— Thật đúng thế, — chiếc bánh tô dạ xác nhận. — Chính tôi rất có thể hãnh diện với kiêu may mới nhất này mà quên mất người bố đẻ của mình là lông cừu đấy.

— Cả tôi nữa, — chiếc bàn chải nói. — Chính tôi cũng có thể quên mất họ hàng của mình là những sợi lông mọc dọc theo sống lưng nhà lợn đấy.

(1) Trong tiếng Nga, từ «khoai tây» và «đôi ủng» đều có chữ cái đầu là «K» (N.D.)

Đáng lẽ nhân đó các cô ùng khờ dại phải biết suy nghĩ và rút ra những hiểu biết cần thiết cho mình, song các cô lại cười hờ hớ. Và mọi người thấy rõ ngay rằng các cô không những thật xoàng, kiêu ngạo mà còn dại dột nữa. Thật đồ ngốc!

Biết không cần nhả nhận làm gì với những người quá kiêu căng này, cây gậy của nhà bác học nói:

— Các cô ùng có trí nhớ tồi quá! Lốp xi bóng nhoáng rõ ràng đã làm các cô quên tất cả.

— Người nói gì vậy, hỡi cây gậy khẳng khiu, già cỗi? — các cô ùng phản đối. — Chúng tôi cái gì cũng nhớ rất kỹ.

— À ra thế! — cây gậy thốt lên. — Thế thì các cô nương hãy cho tôi biết các cô do đâu và bằng cách nào mà lọt vào được căn hộ chúng tôi?

— Một bà cụ rất hiền hậu mua chúng tôi ngoài cửa hiệu đem về đây, — các cô trả lời.

— Thế trước khi về cửa hiệu, các cô ở đâu? — cây gậy lại hỏi.

— Trước khi về cửa hiệu, chúng tôi ở trong lò của nhà máy làm ùng.

— Thế trước khi ở trong lò?

— Trước khi ở trong lò, chúng tôi là hợp chất kép. Từ hợp chất này nhà máy đã đúc ra chúng tôi.

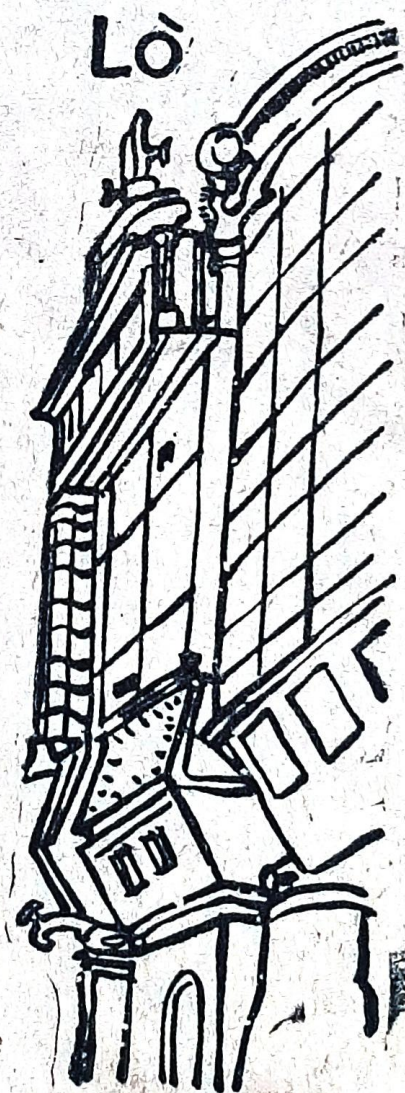
— Trước khi là hợp chất kép các cô là ai? — cây gậy lại gạn hỏi trong khi mọi vật đều nín lặng.

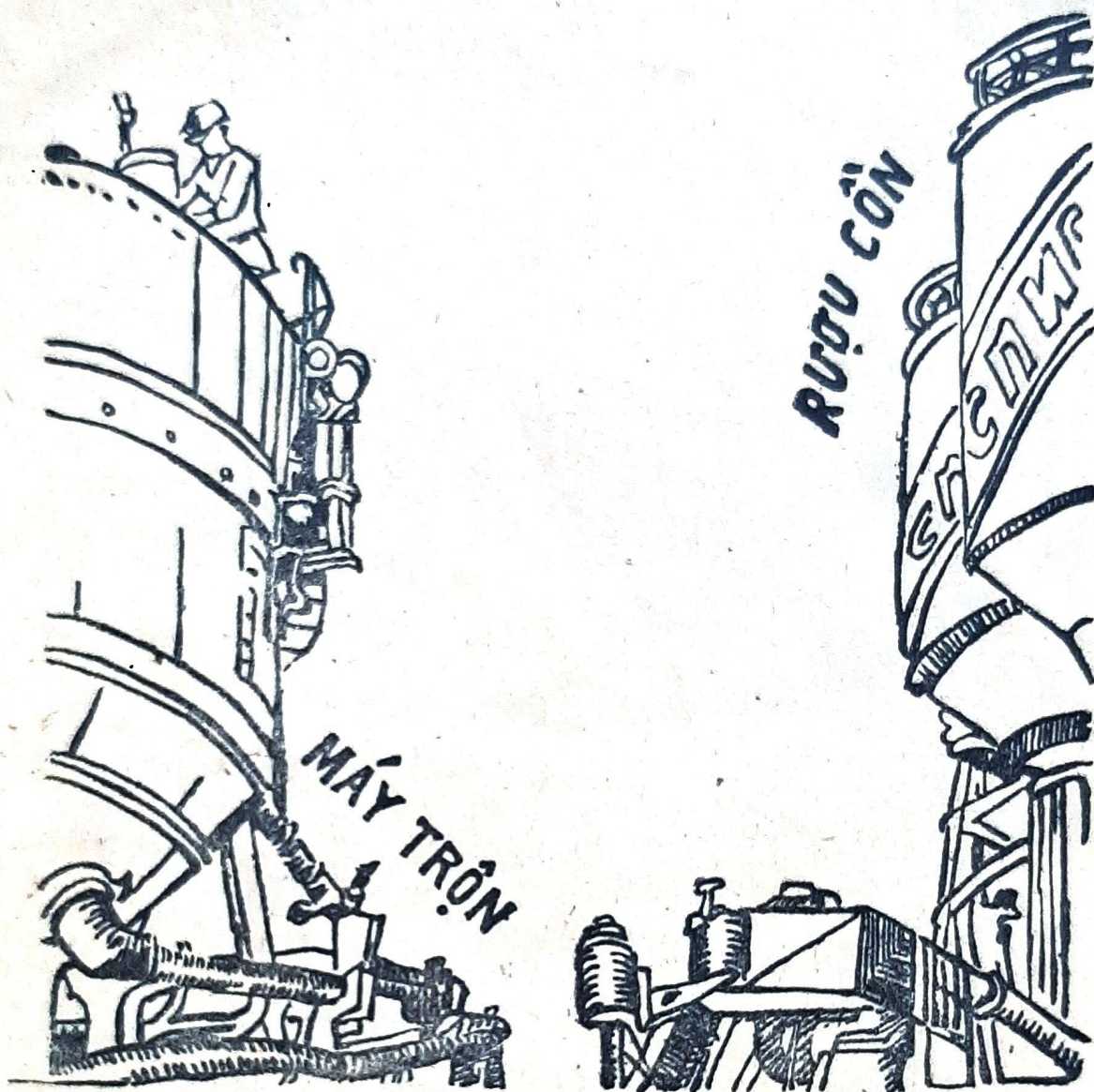
— Trước khi là hợp chất kép, — các cô ấp úng trả lời, — chúng tôi là cồn rượu.

— Trước khi là cồn rượu các cô là ai? Là ai, hử? — cây gậy hỏi câu cuối cùng làm các cô ửng chết điếng người.

Các cô chau mày, nhăn trán làm ra vẻ suy nghĩ mà không thề nhớ được, mặc dù cả hai cô đều biết rất rõ mình là ai trước khi thành cồn rượu.

— Đã thế thì tôi xin nhắc, — cây gậy nói một cách trịnh trọng, — trước khi thành cồn rượu các cô là khoai tây, mọc

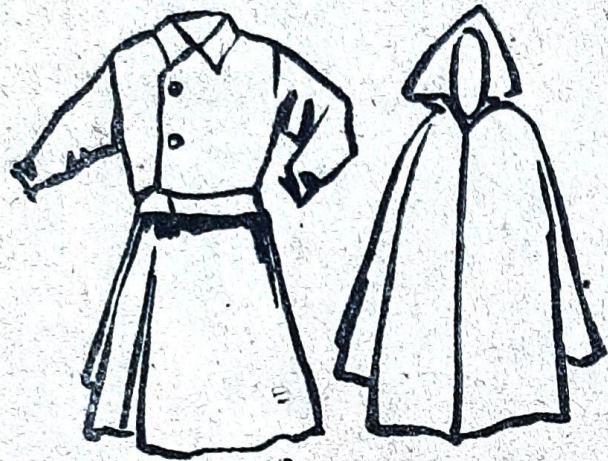
cùng một ruộng, thậm chí cùng một gốc với các chị của các cô đây. Có điều các cô không được to lớn, xinh đẹp như họ, mà chỉ là những củ bé nhỏ, xấu xí, được đưa về chế biến thành cồn rượu.

Cây gậy lặng thinh. Cả phòng trở nên yên tĩnh. Ai ai cũng không bằng lòng vì chuyện này lại xảy ra ở một căn hộ gồm những người rất tốt, biết tôn trọng lẫn nhau.

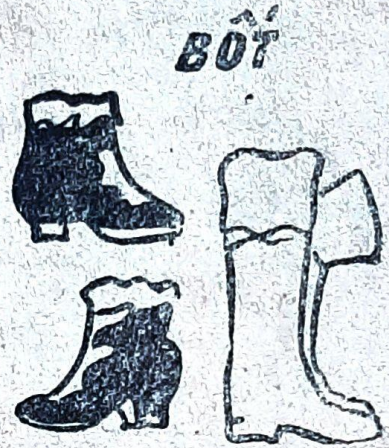
Tôi rất đau lòng kể cho các bạn nghe câu chuyện trên, song điều xót xa hơn chính là các cô úng không hề xin lỗi những người chị ruột thịt của mình.

Các cô úng này thật xoàng quá!

Kể cao su làm được những gì?

**ÁO MƯA
BẰNG VẢI NHỰA**

BỘT

ỦNG

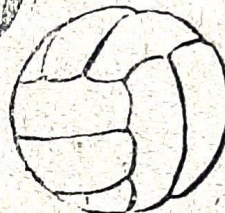

Kếp cao su làm được những gì?

DŨ CHƠI BẰNG KÉP CAO SU

BÓNG CHƠI QUÂN VỢT

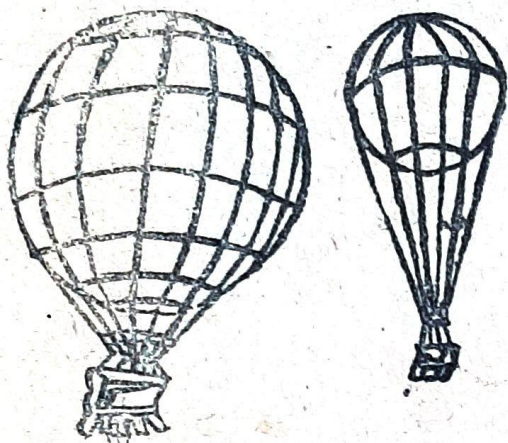

BÓNG ĐÁ

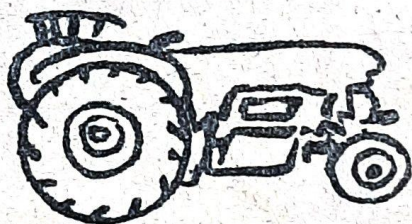

Kể cao su làm được những gì?

KHI CẦU BẰNG VẢI NHỰA

SẼM LỐP MÁY Kéo

SẼM LỐP Ô TÔ

